

Választás előtti gondolatok 1.

Lépten nyomon hallom, olvasom: mindenki összefog. Az országért, a városért!

Érdemes belegondolni, hogy kivel? A válasz sugallják: természetesen Önökkel, a választókkal. És itt legtöbbször elégedetten nyugtázzák a szándékot.

De ne legyen illúzió: a pártok, „szervezetek“ elsősorban önmagukkal fognak először össze, csak aztán a választóikkal!

Minden párt- vagy szervezeti lista, s főleg a hozzájuk kapcsolódó aktivista, meggyőződésből, a győzelem mámore miatt indul harcra. Mert annak tekinti. A közös cél, a szervezeten belüli összetartozás (**összefogás!**), az eszmények nagy erőt jelentenek. A részletek – pl. **hol volt a jelölt az elmúlt években; bizonyított-e valamit előzetesen** – lényegtelenek. Talán nem is ismerik személyesen a jelöltet. A bizonyosságot a választó, a segítő számára a jelölt mögött álló szervezet adja. Ezért kapom néha válaszként a kapuk mögül: „Mi a ... párt (szervezet) jelöltjét támogatjuk!“ (De további kérdéseimre nem tudják megmondani, ki a jelölt, mert nem is jelent meg személyesen.

Ki gondol manapság abba bele, hogy országgyűlési választásokon már esély sincs a függetlenségre? A politikai erőteret kisajátították maguknak a szervezetek, s egyre inkább arra törekszenek, hogy ez az önkormányzatok esetében is megtörténjen.

A kistélepülések többsége még védi magát. A „logókat“, a jelképeket ott az egyén, a jól ismert személy helyettesíti. Így e településeken jobbra függetlenek indulnak (például a szomszédos Taksonyban is). Van esélyük megmutatni magukat, s az emberek tudják, mit várhatnak az évek óta közöttük élő jelölttől.

Városunk Janus-arcot mutat. Egyfelől rendelkezik még az utóbb említett intimitással (ismerhetjük a szervezetek színeiben indulókat akár személyesen), de sok esetben a nagyvárosok jellegzetességével bír: jól felépített és előre átgondolt csapatstratégiai alapján működnek és mozognak a jelöltek sok segítővel, akik még fel is jegyzik a papírjaikra a házsámot, ahonnan nem jött támogatás. Vajon miért?

Bízom városunk, s főleg körzetünk politikai felnőtségében: nem szabad, hogy legyőzzön bennünket az „úgyis mindegy“; nem szabad gyengének lennünk és azt hinnünk, hogy a nagy erő mellett majd nekünk is feltétlenül jobb lesz. Higgyünk magunkban, a demokráciában – legalább helyi szinten, MERT IGENIS BELESZÓLHATUNK, HOGY MI TÖRTÉNJÉK KÖRÜLÖTTÜNK.